

Baletul Operei Comice din Berlin

Frământat de întrebările fundamentale ale existenței, coregraful Tom Schilling — binecunoscut publicului român, dintr-o foarte originală versiune a baletului lui Prokofiev *Romeo și Julieta*, pe care Ansamblul Operei Comice din Berlin a prezentat-o cu ocazia precedentului său turneu la București — a oferit de astă dată patru scurte poeme camerale, concepute (folosind ideea, libretul și dramatizarea semnate de dr. Bernd Köllinger și costumele, ingenioase în linie și rafinate în colorit, create de Eleonore Kleiber) pe muzică pentru pian de Mendelssohn-Bartholdy, Brahms și Schumann, precum și pentru trio cu pian și cvartet de coarde de Schubert *Cercul vieții*, *Drum în noapte*, *Carnaval* și, respectiv, *Dansuri nocturne*. Cea de-a cincea piesă din programul trupei berlineze — *Concertul italian* (pentru clavicin) de Bach —, realizată de coregraful Volker Tietböhl, se înscrie în contextul cameral al spectacolului, atât prin specificul suportului muzical utilizat, cât și prin apelul la un număr restrâns (8) de dansatori, aducând în schimb o notă aparte prin caracterul abstract al imaginilor plastice; fantezia „combinărilor de opt elemente” — cum s-ar putea defini, matematic, structura de bază a acestui balet —, frumusețea descompunerii și recomunerii neconținute a simetriilor de grup, străfulgerarea citorva „variațiuni” de mare dificultate tehnică (executate cu brio) pun în valoare calitățile unor interpreți care, deși nu sînt „stelele” trupei, se remarcă prin precizia și expresivitatea gestului, a mișcării, a atitudinii.

Revenind însă la creațiile lui Tom Schilling — nu numai din punct de vedere cantitativ, dar și ca problematică, cele mai importante pentru valoarea globală a spectacolului —, acestea dezvoltă, cu mijloacele unui limbaj de esență neoclasică, idei de mare profunzime. Chiar atunci cînd, în aparență, trama baletului o constituie biografia — schematic redusă — a trei mari artiști Ro-

bert Schumann, Clara Wieck și Johannes Brahms (în *Drum în noapte*), coregraful vorbește de fapt, printr-un caz particular, despre concepte extrem de generale cum sînt viața și moartea, prietenia și iubirea; iar Thomas Kindt, Hannelore By și Werner Mente împlinesc admirabil, cu talentul lor excepțional, intențiile creatorului. Tot astfel, *Carnavaliu!* este, dincolo de virtutul amețitor al dansului (viteza, extraordinară pe alocuri, sporește enorm gradul, și așa foarte ridicat, de dificultate a partiturii coregrafice, prilejuind indeosebi balerinului Mario Perricone o splendidă demonstrație de virtuozitate), o parabola despre jocul amăgitor dintre aparență și realitate, adevăr și minciună; iar gama expresivă se lărgește aici, incluzînd și umorul sprințar, și tandrețea, și pasiunea.

Obsesia morții — neavînd însă nimic meschin maladiv, ci implicînd tragismul condiției umane într-o necesară, inevitabilă devenire a umanității — plutește deasupra *Dansurilor nocturne* (în care Julita Deutschland și Dieter Hülse interpretează cu tulburătoare sensibilitate — pe muzică de Schubert, evident! — un poetic, în dramatismul expresivității sale, „duo-seductie” Fata și Moartea), ca și deasupra *Cercului vieții*. Moartea, ca simbol al legilor existenței, pîdește prin accident Copilăria și amenință drept deznădămint Bătrînețea, dar determină și creșterea Tinereții, și împlinirea, rodnicia Maturității. Iar marea performanță a coregrafului este aceea de a fi izbutit (cu concursul autorilor) interpreți deosebit de sensibili și dispunînd de puterea de transmitere a emoției: Sigrid Kressmann-Brück și Werner Mente) să exprime nu numai tristețea bătrîneții, ci și demnitatea, înțelepciunea și noblețea ei.

Seducătoare prin spectacolul ideilor pe care coregrafia le vehiculează cu mare forță de sugestie și prin perfecțiunea interpretării, baleturile lui Tom Schilling ne fac să nu mai luăm în seamă un anume

minus de originalitate a limbajului utilizat. Se mai pot spune încă multe lucruri interesante în pașii dansului din deceniile trecute — pare să afirme core-

graful german, parafrazînd o cunoscută maximă a lui Schönberg.

Luminița VARTOLOMEI

Teatrul itinerant „La Barraca“ (Spania)

Marele poet și dramaturg spaniol Federico Garcia Lorca a fost un om nu numai al scrisului, ci și al activității teatrale practice; el a condus cu energie, entuziasm și admirabile idei novatoare trupa „La Barraca“, înființată oficial în 1931 (primul spectacol, jucat în 1932), un teatru universitar itinerant, avînd misiunea

nobilă de a duce flacăra vie a artei spectacolului în cele mai depărtate localități spaniole, acolo unde nu mai fuseseră văzute de multă vreme luminile rampei. Moartea tragică a lui Federico Garcia Lorca, în 1936, a atras după sine și dispariția formației, rămasă doar în amintirea celor care au văzut-o cîndva; aceasta, pînă acum cîțiva ani, mai precis

Conferință de presă

In cadrul conferinței de presă organizate cu oameni de teatru, profesori la Institutul de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale“, critici, specialiști în literatură hispanică, membrii trupei „La Barraca“ au împărtășit din impresiile și experiența lor

artistică, realizîndu-se astfel un rodnic dialog cultural. În cursul discuțiilor cu oamenii de teatru români, cei doi regizori ai companiei „La Barraca“ au schișat un scurt istoric al trupei, al spectacolelor realizate pînă acum, au oferit date despre membrii trupei, despre proiectele lor.

Născută, prin program și repertoriu, ca o reacție la piesele burgheze care

se jucau în Spania în primele decenii ale secolului nostru, compania „La Barraca“ ilustrează astăzi, prin prezentarea pieselor inedite și mai puțin cunoscute ale lui Lorca, și profesiunea de credință a scriitorului: „teatrul cere ca personajele să apară pe scenă îmbrăcate în poezie, existînd totodată în carne și oase; ele trebuie să fie atît de umane, atît de tragice, legate de viață și de